

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 22

Chỉ anh hùng mới tiếc người hào kiệt

Ngũ Vương tử cười ha hả nói:

- Biệt thự của người mà cũng để người khác trú ngụ ư? Hay lắm! Vậy người đi đi!

Thiết Kỳ Sĩ được Tề Cách Lạc bồi tử đưa ra ngoài thành, gã kêu một cỗ xe ngựa đưa chàng về biệt thự.

Biệt thự của tên bồi tử so với nhà đại hào phú còn sang trọng hơn. Thiết Kỳ sĩ ở đó rất thoải mái. Tề Cách Lạc sai hai tên a đầu và hai mục bộc phụ hầu hạ chàng, lại thêm một cỗ xe ngựa cho chàng du ngoạn.

Những dinh viện ngoài biệt thự rất rộng rãi, mặt sau biệt thự có hoa viên, tuy không lớn lắm nhưng đầy kỳ hoa dị thảo phong cảnh rất u nhã.

Văn Đế Đế và Lê đại nương thấy chỗ nào cũng đẹp nên rất vừa ý, cô cười nói:

- Tiểu nữ muốn ở đây một thời gian.

Lê đại nương nói:

- Nhưng thiếu hiệp nhiều việc quá, e rằng không ở được mấy hôm lại phải ra đi.

Hôm ấy ăn cơm trưa xong, một tên nha đầu vào sảnh đường bẩm:

- Ngũ gia đã tới.

A đầu trong vương phủ nhận biết Vương tử là chuyện thường. Nhưng bọn chúng nhất loạt xưng hô vương tử bằng Ngũ gia là điều đặc biệt, tỏ ra Ngũ Vương tử thực tình không có ý phân biệt sang hèn. Cũng vì thế mà

Thiết Kỳ Sĩ nẩy sinh mỗi hảo cảm với y, chàng vội nhìn Văn Đế Đế và Lê đại nương nói:

- Bữa nay chúng ta tiếp kiến Ngũ gia bằng chân tướng, tiểu tử đi đón y vào.

Lê đại nương nhìn a đầu hỏi:

- Chỉ có một mình Ngũ gia đến thôi ư?

A đầu đáp:

- Bẩm đại nương! Có cả Minh Châu Quận chúa cùng đi. Các đi đều ăn mặc theo lối bình dân vì đây là tập quán của các vị trong kinh.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười nói:

- Người khác thì cho họ cố ý giả bộ, nhưng những vị này thực tình như thế.

Bữa nay chàng ăn mặc theo lối văn sĩ tao nhã càng tỏ ra tính chất ung dung. Người chưa ra chàng đã lên tiếng:

- Ngũ gia! Sao Ngũ gia đến sớm thế?

Quận chúa và Ngũ vương tử đã tiến vào cửa lớn nghe tiếng chàng cả cười hỏi:

- Nơi đây ở được không?

Hai người thấy một người thiếu niên tuấn tú từ trong phòng đi ra đều rất đỗi ngạc nhiên. Quận chúa trở mắt lên nhìn, Thiết Kỳ Sĩ vẫn tươi cười đồng dạng đáp:

- Biệt thự này lịch sự quá, chỉ có những bậc vương tôn công tử mới đáng ở, còn bọn tại hạ thật không xứng. Mời Ngũ gia và Quận chúa ngồi chơi.

Ngũ vương tử ra chiều kinh ngạc hỏi:

- Ô hay! Các hạ đúng là Trịnh tráng sĩ ư?

Thiết Kỳ Sĩ cả cười đáp:

- Thảo dân là Thiết Kỳ Sĩ bái kiến điện hạ.

Ngũ vương tử rất đỗi hoang mang hai tay đỡ chàng hỏi:

- Đừng giở trò khách sáo nữa, các hạ là ai?

Phía sau Lê đại nương và Văn Đế Đế cũng bước tới nói:

- Y là Trịnh tráng sĩ và cũng là Thiết Phụng Hoàng đang đứng trước mặt Ngũ vương tử đó.

Quận chúa kinh ngạc hỏi:

- Hai vị là đại nương và Văn muội đấy ư?

Văn Đế Đế cười nói:

- Thư thư! Tiểu muội đã nói là bọn tiểu muội cải trang chứ không phải chuyện dối trá.

Quận chúa vọt lại ôm lấy cô nói:

- Muội tử! Muội tử đẹp quá nhỉ.

Văn Đế Đế nói:

- Chẳng lẽ thư thư không đẹp hay sao?

Ngũ vương tử nhảy lên hỏi Thiết Kỳ Sĩ:

- Huynh đệ! Sao huynh đệ lại thay hình đổi dạng?

Thiết Kỳ Sĩ mời Ngũ vương tử ngồi xuống rồi đáp:

- Ngũ gia! Câu chuyện của thảo dân không thể nói một lời mà hết được. Xin để thảo dân thủng thủng thuật lại.

A đầu bưng trà vào. Thiết Kỳ Sĩ dặn chúng:

- Các người hãy ra ngoài, hễ thấy ai thì hãy lên tiếng cho ta biết rồi hãy đưa họ vào.

A đầu vâng dạ lui ra.

Thiết Kỳ Sĩ liền đem chuyện tâm sự thuật lại cho Ngũ vương tử nghe. Câu chuyện của chàng thuật lại một giờ mới hết. Ngũ vương tử nghe chuyện xúc động thỉnh thoảng lại thở dài ra chiều ái ngại.

Quận chúa thở dài hỏi:

- Thiết tướng công! Bây giờ tướng công vẫn chưa điều tra ra được cừu nhân lạc lõng nơi đâu ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Một phần gia nhập vào Cổ Mộ môn, một phần gia nhập vào Quân Thiên bang. Vì thế mà tại hạ đối phó với bọn môn đồ của hai thế lực này bằng bất cứ thủ đoạn nào. Tại hạ cũng tin rằng còn một phần chưa hiểu lạc lõng nơi đâu. Dù sao tại hạ cũng phải điều tra ra cho bằng hết.

Ngũ vương tử nói:

- Hai vị Hộ giá là đại sư và chân nhân đã về tới rồi và xin qui ẩn.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Họ đánh mất bảo vật, tuy thảo dân đã đoạt về được nhưng họ cũng mất mặt. Thỉnh cầu qui ẩn là biết điều, chắc thánh thượng chuẩn cho rồi.

Ngũ vương tử đáp:

- Phụ hoàng nghĩ tới công lao hộ giá bấy lâu nay, đồng thời các vị lại là sư phụ của tam ca và tứ ca nên vẫn cho ở lại triều, chỉ bỏ chức hộ giá. Bây giờ một lão được tam ca đón về còn một vị do tứ ca phụng dưỡng.

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt nói:

- Thay thang mà không đổi thuốc, dời động mà không bỏ núi, Ngũ gia hiểu chưa? Đó là thảo dân nói thực.

Ngũ vương tử cười nói:

- Thế ra huynh đệ đã thấy rõ những tiểu tiết giữa anh em ta, có điều ta vẫn coi như không.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Cái xảy nẩy cái ung, xin vương tử nên thận trọng.

Ngũ vương tử nói:

- Muốn cho khỏi dây dẫu ta quyết định không ở bên chảo mỡ. Huynh đệ kiếm cho ta một chốn đào nguyên ngoài cõi tục.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười nói:

- Nếu Ngũ gia có ý như vậy thì tam sơn ngũ hải thiếu gì chỗ ẩn thân.

Quận chúa nói:

- Thiết tướng công cũng dành cho thiếp một nơi.

Thiết Kỳ Sĩ kinh ngạc hỏi:

- Sao Quận chúa lại nói vậy?

Ngũ vương tử đáp:

- Minh Châu là di muội của đại sư ca ta, y vốn tâm đầu ý hợp với ta. Hiền đệ không nên coi thường y.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười nói:

- Thế thì hay quá!

Ngũ vương tử nói:

- Hiền đệ nghĩ cho ta một cái tên giả được chăng? Hiền đệ đi rồi, bọn ta cũng chuẩn bị dời đất kinh sư.

Thiết Kỳ Sĩ cả kinh hỏi lại:

- Trước mặt Hoàng thượng, Ngũ gia tâu thế nào để ra đi?

Ngũ vương tử đáp:

- Ta đã nghĩ cả rồi. Ta chỉ nói là đi ám phỏng dân tình tất phụ hoàng ưng thuận ngay.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Còn Vương phi thì sao?

Ngũ vương tử cười rộ đáp:

- Ta còn là một tên quang côn.

Thiết Kỳ Sĩ ngó Quận chúa nói:

- Hay lắm! Từ nay cứ kêu Ngũ gia bằng Kim Ngũ là được. Kim là Kim chi ngọc diệp, Ngũ là vẫn giữ hàng thứ năm.

Quận chúa cười rất tươi nói:

- Hay lắm rồi, vừa ý tứ mà chẳng có chi kỳ lạ, chắc hợp với tâm ý Ngũ ca.

Ngũ vương tử gật đầu nói:

- Còn biểu muội thì sao?

Quận chúa đáp:

- Cái đó lại phải nhờ Thiết huynh.

Văn Đế Đế cướp lời:

- Thư thư kêu bằng Ngọc cô là được rồi.

Thiết Kỳ Sĩ biết cô có ý lấy nghĩa ở chữ Kim Ngọc lưu duyên liền cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm!

Ngũ vương tử cười nói:

- Văn cô nương có vẻ ngây thơ thành thực mà bề trong cũng đáo để.

Quận chúa hiểu ý không khỏi bẽn lễn đáp:

- Từ nay các vị cứ xưng hô như vậy là xong.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Bản ý tại hạ muốn phó thác can nương ở kinh sư cư trú, nhưng bây giờ lại khó quyết tâm được. Dù bên ba bên ngoài cực nhọc, nhưng tự mình có thể chiếu cố được cho can nương. Sáng mai tại hạ định đi về hướng Tây.

Ngũ vương tử hỏi:

- Sáng mai đã đi ư? Sao lại đi về hướng Tây?

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Tại hạ muốn điều tra nơi căn cứ của bọn Cổ Mộ môn, tà phái này có sáu chỗ sào huyệt. Tại hạ quyết tâm hạ thủ vào căn cứ địa.

Ngũ vương tử nói:

- Bọn ta cũng đi theo, nhưng hiền đệ nán lại mấy bữa để ta sắp đặt công việc đã.

Thiết Kỳ Sĩ trầm ngâm rồi đáp:

- Thôi được! Ngũ gia thu xếp càng lẹ càng hay.

Quận chúa nói:

- Thiết huynh bồi tiếp đại nương và Văn muội đi du ngoạn trong thành, tiểu muội cũng phải chuẩn bị không thể bầu bạn với các vị được.

Lê đại nương đáp:

- Xin Quận chúa tùy tiện.

Quận chúa cười nói:

- Ngọc cô! Từ giờ xin kêu tiểu nữ bằng Ngọc cô, đừng xưng hô Quận chúa nữa.

Văn Đế Đế cười nói:

- Tiểu muội thêm vào một chữ “thư” nữa.

Ngũ vương tử và Quận chúa cáo lui rồi, Thiết Kỳ Sĩ liền dẫn Lê đại nương và Văn Đế Đế ra ngoài du ngoạn. Ba người ngồi xe ngựa đi xem hoa rồi dong chơi các đường phố lớn trong kinh thành đến chiều mới về.

Hôm sau ăn cơm sáng xong bồi tử Tề Cách Lạc trở về ngồi nói chuyện một lúc. Tề bồi tử nói:

- Bữa nay tại hạ bồi tiếp các vị lên chơi Thiên Kiều, du ngoạn Thiên Kiều rồi chuyển qua Thiên đàn. Đó là hai nơi đặc biệt của thành Bắc Kinh, là một chỗ có rất đông đảo khách giang hồ.

Chắc Tề bồi tử đã được Ngũ vương tử cho hay trước nên bọn Thiết Kỳ Sĩ khô phục lại chân tướng không làm cho gã sinh nghi. Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi:

- Chúng ta vẫn ngồi xe ngựa chứ?

Tề bồi tử đáp:

- Không. Tại hạ đã chuẩn bị bốn con tuấn mã, cưỡi ngựa tiện hơn và hành động cũng không bị câu thúc.

Thiết Kỳ Sĩ quay lại hỏi Lê đại nương:

- Can nương có cưỡi ngựa được không?

Lê đại nương cười đáp:

- Lão thân sinh trưởng ở Tây Cương, chuyên cưỡi ngựa đi đường. Có điều mình già rồi không còn hoạt bát như các vị thanh niên.

Tề bồi tử đi trước, hấn nhìn gã đại hán đứng trong sân hỏi:

- Đã sắp ngựa xong chưa?

Đại hán kính cẩn đáp:

- Trình bối tử, sẵn sàng cả rồi.

Tề bối tử nói:

- Thế là xong việc, người có thể về được.

Thiết Kỳ Sĩ chiếu cố cho Lê đại nương rồi nhìn Tề bối tử nói:

- Xin bối tử dẫn đường cho, bọn tại hạ không thuộc lối đi.

Tề bối tử cười khanh khách nói:

- Đường phố thành Bắc kinh thật khó nhận, không thuộc đường thì muốn ra ngoại thành cũng vất vả. Có điều Thiên Kiều là nơi danh thắng. Hỏi người đi đường họ đều biết cả.

Cưỡi ngựa đi trên đường phố không phải chuyện lạ, nhất là phụ nữ cũng rất nhiều, có điều không thể phóng ngựa chạy nhanh quá. Bốn người đi gần nửa giờ thì tới Thiên Kiều, quả là nơi danh sơn danh hải, du khách chen vai thích cánh. Lúc này cưỡi ngựa còn khó hơn đi bộ. Thiết Kỳ Sĩ sợ đụng phải người đi đường liền gọi Tề bối tử nói:

- Chúng ta xuống ngựa đi bộ quách.

Tề bối tử cười đáp:

- Xuống ngựa còn hồng bét. Đi thế này người ta còn phải tránh mình.

Văn Đế Đế cười nói:

- Người ta thường nói vương tôn công tử oai phong bát diện hào khí tứ phương, các hạ là bối tử mà sao họ không lẫn tránh.

Tề Cách Lạc cười đáp:

- Đây là luật lệ của Ngũ gia, bất cứ ai ỷ thế hiếp người đều giao sang Tôn nhân phủ xử tội.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Vậy đúng là Vương tử phạm pháp cũng bị tội như thứ dân. Ngũ gia thật hay quá.

Lê đại nương đột nhiên lên tiếng:

- Coi kìa! Trong đám đông phía trước có chuyện gì rồi.

Mọi người nghe tiếng nghểnh cổ lên nhìn thấy một đám người cầm đao kiếm áp giải một đại hán râu quai nón thân hình cao lớn. Đại hán này khắp mình máu me, chân đeo xiềng khoá phát ra những tiếng loảng xoảng. Tề bối tử thấy vậy cười đáp:

- Đây là Tổng bộ đầu ở phủ Cửu môn đề đốc giải một tên trọng phạm.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Phải chăng lão già đó là Tổng bộ đầu.

Tề Cách Lặc bối tử đáp:

- Chính thị! Tay này võ công cao cường nên người ta kêu bằng Đô Thành Tỏa, y xử án rất tinh minh, chắc chẳng bao lâu sẽ được thăng lên làm Thiết Vệ trưởng.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi hỏi:

- Võ công y liệu đương nổi chức Thiết vệ trưởng chẳng?

Lê đại nương nói xen vào:

- Lão thân cũng nghe danh lão đã lâu, ba năm trước một mình y bắt được Liêu đông thất hổ.

Thiết Kỳ Sĩ ngó thấy đại hán bị áp giải là một nhân vật võ công rất cao thâm mà chẳng có vẻ gì sợ hãi cả, vẫn tỏ ra anh hùng khí phách. Chàng chợt động tâm cơ cố ý lớn tiếng la:

- Đúng y rồi!

Tề bối tử kinh ngạc hỏi:

- Ai?

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Tại hạ muốn nói đại hán kia.

Tề bối tử hỏi:

- Hấn làm sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tại hạ nhận được hấn và biết hấn là một tay hảo hán, hấn phạm tội gì vậy?

Tề bối tử hỏi lại:

- Thiếu hiệp có muốn biết rõ không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Hấn bị Tổng bộ đầu áp giải thì tại hạ làm sao hỏi rõ được?

Tề bối tử cả cười nói:

- Danh khí của thiếu hiệp hiện nay dù muốn xin lão Phật gia ân xá cho một tên trọng phạm ở thiên lao cũng chẳng khó gì.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Bối tử nói vậy nghĩa là làm sao?

Tề bối tử đáp:

- Tại hạ không nói ra e rằng thiếu hiệp vĩnh viễn không thể hiểu được.

Hắn dừng lại một chút rồi nói:

- Sáng sớm hôm nay lão Phật gia muốn triệu kiến thiếu hiệp, văn võ đại thần trong triều đình đều tâu thiếu hiệp là kỳ nhân đương thời nên mệnh lệnh cho thiếu hiệp làm Kim Điện võ sĩ trưởng, thiếu hiệp có biết câu chuyện thế nào không? Kim Điện võ sĩ trưởng chỉ một người làm được, đó là võ trạng nguyên.

Thiết Kỳ Sĩ vội hỏi:

- Rồi sau ra làm sao?

Tề bối tử đáp:

- Sau bị Ngũ gia ngăn trở, Ngũ gia đã biết rõ thiếu hiệp là hạng người nào chẳng bao giờ thiếu hiệp chịu làm việc đó.

Thiết Kỳ Sĩ thở phào nói:

- Đúng là tạ ơn Ngũ gia, y chân chính là tri kỷ của tại hạ.

Tề bối tử nhìn phạm nhân áp giải gần đến rồi lớn tiếng hô:

- Trình đầu nhĩ! Người áp giải phạm nhân nào vậy?

Tổng bộ đầu nghe tiếng liền vươn cổ lên nhìn “ô” một tiếng nói:

- Té ra là bối tử, đây là phạm nhân mới bắt được.

Tề bối tử hỏi:

- Hấn phạm tội gì?

Trình đầu nhĩ trịnh trọng nói:

- Có mật báo hấn là một tên gian tế ở Tây Vực trà trộn vào thành, Quân cơ đã hạ lệnh cho Đề đốc phủ. Chắc sáng mai hấn bị xử quyết.

Tề bối tử kinh ngạc hỏi:

- Người bắt được hấn trong trường hợp nào?

Trình đầu nhĩ đáp:

- Tên gian tế này đã ẩn nấp ở Thiên Kiều bảy tám ngày rồi, ty chức đến bắt hấn còn chống cự nên phải khó nhọc mới bắt được.

Tề bối tử nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Các hạ biết rõ lai lịch hấn ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Hấn quả là người ở Tây Vực nhưng bảo là gian tế thì oan uổng cho hấn. Nhất định hấn bị cừ nhân ám hại mới báo cáo như vậy.

Trình đầu nhĩ không biết chàng là ai, hấn nhìn chàng mấy lần rồi ngật ngừng hỏi:

- Công tử đây là...

Tề bối tử cười khanh khách nói:

- Mấy ngày nay đường lớn hẻm nhỏ vang dội tiếng anh hùng là ai?

Trình đầu nhảy bổ lên:

- Công tử đây là Thiết Phụng Hoàng ư?

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay nói:

- Trình lão! Tại hạ đây được gặp rất lấy làm vinh hạnh.

Trình đầu vội đáp lễ nói:

- Thưa công tử! Xin công tử thứ cho lão hủ đây có mắt mà không người.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Không dám! Không dám! Trình lão tên phạm nhân này làm sao gỡ oan cho hấn được?

Tổng bộ đầu thở dài nói:

- Nếu không có công văn của quân cơ xử trị thì dễ lắm.

Tề bối tử nói:

- Sẽ có Ngũ gia can thiệp với quân cơ, người đã yên lòng chưa?

Trình đầu vội hỏi:

- Thiếu hiệp muốn đem hấn đi ư?

Tề bối tử nói:

- Nếu Ngũ gia cũng không được thì thiếu hiệp sẽ thân hành đến thỉnh cầu Lão Phật Gia.

Trình đầu cả kinh nói:

- Thưa bối tử! Ty chức có dám nói là không được đâu.

Hấn vội nhìn bọn thủ hạ nói:

- Mau tháo xiềng chân cho y.

Đại hán được tha rồi vẫn không nói gì chẳng ngẩng đầu lên cũng không nhúc nhích. Trình đầu nhị chấp tay nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Đại hiệp! Mai một lão hủ xin đến bái phỏng, bây giờ xin cáo biệt.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười đáp:

- Đa tạ Trình lão có ý bao dung.

Trình đầu đi rồi Thiết Kỳ Sĩ nhìn đại hán nói:

- Bằng hữu! Tại hạ còn có một điều muốn hỏi ông bạn, ông bạn hãy đi tắm rửa thay đổi trang phục, đến tối chúng ta lại hội diện ở đây.

